

Backstage

Vader & dochter Verstraete

de beste

In *Gedeeld leven* vertellen bekende Nederlanders en hun eveneens bekende kinderen ieder afzonderlijk hoe zij hun onderlinge relatie ervaren. Deze maand: regisseur/vader Guus Verstraete en regisseur/dochter Céleste Verstraete.

TEKST Ruud van Gessel en Henk Roozeboom FOTO'S Dirk Kikstra @ Pim Thomassen VISAGIE Patricia van Heumen

Guus: “Wat ik mijn dochter heb meegegeven, zijn de twee basiselementen: liefde en respect. Dat is ook een beetje wat ik van mijn ouders heb meegekregen. Zij hebben mij geleerd dat je respect moet hebben voor je medemensen en dat je met je beide benen op de grond moet blijven staan. Je moet je niet gek laten maken door je omgeving. En dat is in deze tijd best wel eens lastig.”

Céleste: “Wat ik onder andere van hem geleerd heb, is dat je moet investeren in je werk en dat je er volledig voor moet gaan. Hij heeft als regisseur altijd de leiding tijdens de televisieopnames en ik merk wel eens dat mensen bang voor hem zijn. Hij kan ook ontzettend boos zijn en tekeer gaan tijdens de opnames. Maar na de opnames gaat hij wel gelijk naar de mensen toe om uit te leggen waarom hij zo reageerde of hij maakt zijn excuus. Dat respectvolle gedrag heb ik ook wel van hem meegekregen, ja.”

Guus: “Ik kan niet zeggen dat wij ontzettend politiek geëngageerd zijn. Ik kom uit een liberale familie. Ik ben niet iemand, en Céleste ook niet, die op de barricaden gaat staan en met een rode vlag gaat zwaaien om tegen het onrecht te vechten. Je moet werken voor je centen en niet op de steun gaan leunen. Wat dat betreft zie ik heel veel dingen bij Céleste terug. Ze is maar voor een klein deel door mij opgevoed omdat ik al vroeg gescheiden ben, maar ze heeft wel een aantal dingen van mij overgenomen. Ze is een harde werkster, zeer consciëntieus en kan er niet tegen als mensen op halve kracht werken. Ze heeft van mij ongetwijfeld gezien dat ik het uiterste van mensen verwacht. We leggen de lat zeer hoog en werken daardoor op

het hoogste niveau. Die liefde voor het vak heeft ze ook van mij.”

Céleste: “Mijn ouders zijn gescheiden toen ik drie was. Een keer in de drie weken mocht ik dan een weekend bij mijn vader zijn. Als mijn zus en ik bij hem waren en hij werken moest, gingen we altijd met hem mee naar de studio. Ik vond dat hartstikke leuk. Mijn moeder was totaal het tegenovergestelde. Zij had een antroposofische levensvisie en ik mocht van haar bijvoorbeeld weinig televisie kijken. Bij mijn vader draaide alles om televisie! Ik had twee verschillende levens. De ‘nieuwe man’ van mijn moeder schilderde zelf ons huis op. Mijn vader liet zijn huis helemaal door Jan des Bouvrie inrichten. Dat was in het begin moeilijk te begrijpen. Ik schaamde mij ook dood voor die nieuwe auto’s van hem. Die pasten helemaal niet in de sfeer van de Vrije School waar ik op zat. Daar ging het totaal niet om geld. Als hij me dan een keer kwam ophalen, wilde ik dat hij met zijn auto om de hoek ging staan.”

Guus: “Ik hou van auto’s maar het is niet zo dat ik ieder jaar een andere dure en exclusieve auto had. In het hele antroposofische gebeuren, waar mijn ex-vrouw na de scheiding voor heeft gekozen, had je misschien beter in een Renault 4 kunnen rijden. We zijn gescheiden omdat ik in het televisievak in een soort race terecht kwam die ik wilde winnen. Ik wilde de beste zijn, daar ging al mijn aandacht naar uit. Dat gaat ten koste van je huwelijk en je kinderen. Ik wilde na de scheiding geen moeilijkheden met advocaten en regelingen en zo. Ik heb bewust een oorlog voorkomen. De tegenpartij heeft de kin- →

→ deren en de sterkste wapens. Als vader heb je in dat soort situaties weinig te vertellen. De moeder bepaalde de richting en daar had ik me gewoon bij neer te leggen. Ik heb niks met die antroposofische levensvisie. Ik voelde mij altijd doodongelukkig als ik naar de school van Céleste moest. Het is niet leuk om te zien dat je dochter een andere kant op moet, waar je zelf niet achter staat. Maar zo was de situatie die ik voor mezelf had geschapen.”

Céleste: “Mijn moeder was heel duidelijk: ‘We zijn gescheiden en ik voed de kinderen op’, zei ze altijd. Daar had mijn vader het volgens mij wel moeilijk mee. Hoewel ik ook heel veel van mijn moeder en haar man Theo hield, heb ik mijn vader vanaf de scheiding, toen ik drie was tot en met mijn 18de, heel erg gemist. Ik kon wel naar hem toe maar dat viel binnen een regeling! Omdat hij er niet dag en nacht was, is hij niet echt die vader voor me geweest. Als kind was ik voortdurend bezig om me te bewijzen. Ik wilde dat hij wist dat ik dingen kon, dat ik gezellig en leuk was. Dat gedrag heb ik bijna tot een tweede natuur gemaakt, mezelf bewijzen. Ik wilde ook zo vaak mogelijk bij hem zijn. Het ergst waren de zondagen, het afscheid nemen. Verschrikkelijk... Toen ik 18 werd, ben ik bij hem gaan wonen.”

Guus: “Vanaf het moment dat Céleste op de wereld kwam, waren we een twee-eenheid. Die sterke band is er altijd geweest. Ik wil niet zeggen dat ik minder van mijn andere twee kinderen hou, integendeel, maar met haar heb ik dat unieke; dat we elkaar alleen maar hoeven aan te kijken en begrijpen wat we bedoelen. In de periode vanaf de scheiding tot dat ze bij me kwam wonen, was er veel verdriet. Het was een feest als ik haar op kon halen maar het terugbrengen was vreselijk. Als ouder neem je beslissingen waarvan je denkt dat ze op dat moment voor iedereen het beste zijn. De manier waarop de scheiding is verlopen, was volgens mij heilig vergeleken met andere scheidingen. Pas nu blijkt, nu we veel ouder zijn en we dicht bij elkaar komen, dat zij er ontzettend mee heeft gezeten. Het heeft haar flink pijn gedaan.”

Céleste: “Ik hoorde nooit of het wel goed was wat ik deed. Ik moest mezelf continu voorhouden dat dat wél zo was maar ondertussen groeide de twijfel. Alle gebeurtenissen in mijn leven stapelden zich alleen maar op. Tot, op een gegeven moment, er

‘Ik ontdekte dat hij er onvoorwaardelijk voor mij was, is en blijft. We praten nu. Dankzij die gesprekken krijgen de dingen een plekje voor me’

iets in mij knapte. Het kwam tot een enorme ontlasting vol emoties. Maar toen voelde ik ook dat ik niet meer alleen stond. Ik ontdekte dat hij er onvoorwaardelijk voor mij was, is en blijft. We praten nu. Dankzij die gesprekken krijgen de dingen een plekje voor me. Nu weet ik, bijvoorbeeld, waarom hij mij op bepaalde momenten niet gebeld heeft, er niet was. Zo groeien we dicht naar elkaar. We kiezen voor de moeilijke weg en het is goed om te horen dat hij van zichzelf zegt dat hij wel eens niet goed geregisseerd heeft en dus ook fouten maakt. Al streef je het hoogste niveau na, alles hoeft niet zo perfect te zijn zoals je het in je hoofd hebt.”

‘Met haar heb ik dat unieke; dat we elkaar alleen maar hoeven aan te kijken om te begrijpen wat we bedoelen’

Meer over Guus Verstraete?

Veertig jaar topamusement door de ogen van Guus Verstraete, is de titel van het vorig jaar verschenen boek over de belangrijkste televisieregisseur van Nederland. Unieke privéfoto's geven een bijzondere kijk op de geschiedenis van de Nederlandse televisie en de gloriejaren in 'Aalsmeer'. Een vrolijke blik van herkenning met onder andere *De Willem Ruis lotto show*, *Wedden dat*, *Simone and friends*, *Laat de Leeuw* en natuurlijk de shows met André van Duin. Verstraete registreerde ze allemaal.

Gijs Groenteman en Sanne Verdam, *Veertig jaar topamusement door de ogen van Guus Verstraete*, Uitgeverij Terra Lannoo, prijs € 24,95.

Guus: “Ze werkte als stagiair in de studio's van Aalsmeer en aan de manier waarop zij zich in het productieteam staande hield, zag ik dat ze talent had. Ze wilde ook de televisiewereld in. Natuurlijk kon ik dat voor haar regelen, maar ik wilde haar niet de hand boven het hoofd houden omdat ze ‘mijn Céleste’ was. Ik heb haar wel verteld dat ze ermee moest stoppen als ze geen affiniteit met het televisievak zou voelen. Daar was ze het mee eens. Maar ik zag ook wel: het vak zit gewoon in haar. Haar carrière is heel snel gegaan. Bij elke stap die ze maakt, ben ik weer trots op haar. Als ik terugkijk en zie wat ze nu heeft opgebouwd met haar bedrijf, groeit die trots alleen maar. Zij heeft Paul de Leeuw in haar stal! Dat is op dit moment de beste televisiemaker die we hebben in Nederland. Hoe ze met het fenomeen Paul de Leeuw om gaat, vind ik heel erg knap. Je ziet aan zijn shows dat Paul gelukkig is. Dat komt ook omdat Céleste hem een plek geeft waar hij zich thuisvoelt en zijn waanzinnige ideeën kwijt kan. Dat is allemaal aan haar te danken.”

Céleste: “In het begin toen ik bij Endemol ging werken, noemde ik mijzelf De Graef. Ik wilde niet dat men mij anders ging behandelen. Maar dat hield ik niet lang vol. Iedereen wist dat ik ‘de dochter van’ was. Mijn vader was ontegenzeggelijk een kruiwagen voor me maar ik moest mezelf wel bewijzen en er volledig voor gaan. Als ik vragen had, ging ik niet naar hem. Dat was mijn eer te na. Ik hou van de productionele kant van dit werk. Het leuke van werken met Paul de Leeuw is het realiseren van het onvoorspelbare. Tijdens de opnames kan alles anders gaan dan we van tevoren hebben afgesproken. Dat zijn uitdagingen die het produceren ontzettend leuk maken. Ik hou niet van makkelijk. Ik voed mijn kinderen Guus en Bob streng op. Ik wil niet dat ze lui en gemakzuchtig worden. Duidelijke regels: speelgoed opruimen, dank je wel zeggen, met twee woorden spreken! Ik vind het geweldig als mijn kinderen na de show vragen: ‘Mama heb jij dit allemaal geregeld?’ en als alles dan ook echt goed is gegaan, ben ik intens gelukkig. Ik hoop dat zij later ook zo'n geluksgevoel kunnen krijgen.”

Guus: “Ik hoop dat ze zowel privé als in haar werk gelukkig blijft. Als ik haar jongens op de tribune zie zitten glunderen, ben ik apetrots. Wat ik haar zou willen zeggen, is dat ik zielsveel van haar hou en dat ik er altijd voor haar zal zijn.”